

[Niels Pedersen.]

i henhold til lovbekendtgørelse af 30. juni 1941. Denne rentenedsættelse blev givet for 10 år, og da disse nu er ved at udløbe, ønsker man bestemmelse om opretholdt i en ny 10-årig periode.

Jeg forstår godt vanskelighederne ved at lade rentenedsættelsen bortfalde, for det ville jo bevirke en forhøjelse af huslejen i disse lejligheder, medens en forlængelse af rentenedsættelsen i 10 år netop vil give disse lejligheder en monopolstilling, sammenlignet med senere opførte lejligheder, thi senere opførte lejligheder er langt dyrere end de lejligheder, der dengang blev bygget. Min gruppe er imidlertid ikke indstillet på, at staten udvider og forlænger boligstøttelånene, og derfor kan vi ikke give tilslutning til dette lovforslag.

Det andet lovforslag er langt mere omfattende og omhandler ændringer i byggestøttelovgivningen. I § 1 ønskes ordene i nugældende lovs § 6, stk. 2, 1. linie, „rentenedsættelse og afdragshenstand“ ændret til: „rentefrihed, rentenedsættelse eller afdragshenstand“.

I § 2 ønsker man, at det sociale og kommunale boligbyggeri skal have rentefrihed og afdragsfrihed for indtil 65 pct. af lånet i indtil 20 år, og det vil jo betyde, at for en almindelig 2½ værelses lejlighed, hvor lånene i almindelighed er nogle og tyve kroner, vil det blive lempet således, at huslejen kan nedsættes 5—6 kr. pr. m² eller med ca. 20 pct., og det er jo en stor nedsættelse.

I § 2, stk. 4 hedder det, at afdragshenstand ikke har til følge, at kommunegarantien ophører. Dette står ganske vist også i loven af 1946, men når man ved, hvor mange kommuner der har været betænkelige ved at yde garanti til statslånene, kan de blive yderligere betænkelige, når de erfarer, at denne kan blive forlænget i flere år endnu.

I § 2, stk. 5, står der, at ministeren kan ophæve afdrags- og rentefrihed, hvis ejendommens økonomi forbedres, og det er også givet, at der i så fald må kunne ske en ændring. Jeg synes i det hele taget, at lovforslagene giver meget store bemyndigelser til indenrigs- og boligministeren, deri er jeg fuldstændig enig med det ærede medlem hr. Lorentzen.

Ifølge § 4 skal statsstøtten til social-filantropisk byggeri forhøjes fra 15 pct. til 25 pct.

§ 5 begrænser den enkelte kommunes udgifter til nedsættelse af boligafgift eller leje, som i henhold til gældende lov udredes af staten og kommunerne „hver med halv-

delen“. Der skal sættes en grænse for, hvad kommunerne kan komme til at yde pr. indbygger, men den er dog ikke angivet i lovforslaget, og det kan jo være, at den skal sættes ved et sådant beløb, at kommunerne derved fritages for meget af deres ansvar, hvilket jeg tror vil være urimeligt.

Det mest bemærkelsesværdige ved de foreliggende lovforslag er det medfølgende bilag, som omhandler de midlertidige foranstaltninger til fremme af boligbyggeriet, et forslag, som er udarbejdet af Socialdemokratisk Forbund. Forslaget er den 6. marts i år godkendt af den socialdemokratiske rigsdagsgruppe, og man forstår derved, at det er en slags grundlov for vor boligstøttelovgivning, hvis denne gruppe får magt, som den har agt. Det er selvfølgelig rart at vide, hvad socialdemokraterne vil, men siger vi A, går vi med til disse to lovforslag, kan vi måske blive nødt til også at sige B, og så tror jeg, vi kommer for langt ud.

Det er rigtigt, at stigningen i byggeudgifterne har ført huslejeniveauerne i nyere og ældre ejendomme længere og længere fra hinanden, men når socialdemokraterne nu, for at opnå opførelse af 20 000 lejligheder årlig, ønsker genindførelse af materialebevillinger og ønsker at opretholde huslejeniveauet i nybyggeriet på niveauet af 1. januar 1950 samt ønsker at undgå hypotekforeningslån, da statslånene jo er billigere, så tror jeg nok, man kommer for langt ud, og det kan min gruppe i hvert fald ikke være med til.

Der ønskes ligeledes en særlig støtte til forstæderne, de kommuner, som har et stort boligbyggeri. Det er rigtigt, at disse kommuner får en forøget investering i skoler og veje og kloaker m. m. — det drejer sig om fra 15 til 20 pct. af den totale udgift til nybyggeri. Derfor ønsker man, at der skal være en særlig afdeling indenfor den kommunale lånefond, hvor disse kommuner kan låne til en rente noget under markedsrenten. Jeg er selv som kommunalbestyrelsesmedlem i en forstad med stigende byggeri interesseret i dette, og jeg forstår også vanskelighederne, men dette forslag om lån til kommunerne på denne måde vil betyde yderligere forhøjelse af skatterne, og det kan vi heller ikke gå med til.

Endvidere ønsker socialdemokraterne mere kontrol med opførelsen af nybygninger. Det betyder jo forøgede udgifter. Standardisering og rationalisering af byggeriet er sikkert mere på sin plads, men hidtil har man ikke opnået ret meget i så henseende. Man ønsker også at komme bort fra aftaler om forbehold overfor alle udgifts-